

Sygn. akt II Ka 64/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Barbary Szczepanik

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2023 r.

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 19 października 2022 r. sygn. akt II K 482/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 64/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 19 października 2022 r., sygn. II K 482/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Obraza przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk, oraz art. 5 § 2 kpk:</u></p> <p>a) polegająca na dowolnej i błędnej ocenie dowodu:</p> <p>- z zeznań A. K. (1) oraz K. G. (1) w zakresie w pokrzywdzeni mieli dowiedzieć się od jakichś bliżej nieustalonych i przesłuchanych (...) że oskarżony nie odebrał pojazdów, w sytuacji gdy ich zeznania w tym zakresie są sprzeczne z korespondencją elektroniczną, z której wynika, że sprzedający (...) nie stawił się w umówionym miejscu i czasie;</p> <p>- z wyjaśnień oskarżonego poprzez uznanie ich częściowo za dowód niewiarygodny, w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego negującego zamiar wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w korespondencji elektronicznej, nadto na brak zamiaru wskazuje także fakt, że oskarżony polecił żonie, aby zwróciła środki pokrzywdzonym, oskarżony nie miał wpływu na to, że pieniądze zostały zwrócone dopiero</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

po jego zatrzymaniu, gdyż nie miał faktycznego dostępu do rachunków bankowych żony, a rachunki bankowe oskarżonego zostały zablokowane przez urząd skarbowy, nadto wskutek pominięcia, że kwota 2925 zł została początkowo zatrzymana przez oskarżonego jako wynagrodzenie za transport pierwszego sprowadzonego na rzecz A. K. pojazdu A. (...), gdyż pokrzywdzony nie rozliczył się z oskarżonym;

b) rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego niedającej się usunąć wątpliwości poprzez „odrzućcenie wersji oskarżonego, iż przyczyną nie dokonania zwrotu pieniędzy na rzecz pokrzywdzonego był fakt, iż rachunki zostały zablokowane przez Urząd Skarbowy”, w sytuacji gdy w toku postępowania dowodowego nie ustalono, aby Ł. S. posiadał faktyczny dostęp do rachunków bankowych żony K. S., na które wpłynęły środki od pokrzywdzonych, zaś informacja z k. 82 wskazuje, że żadnych pełnomocnictw do tych rachunków bankowych K. S. nie udzielała, zatem skoro oskarżony nie miał dostępu do rachunków bankowych, na które wpłynęły środki, a rachunki bankowe jego działalności gospodarczej zostały zajęte przez organy egzekucyjne (czego w toku przewodu sądowego nie podważono żadnym innym dowodem), to obiektywnie nie miał on możliwości zwrotu tych środków pokrzywdzonym, o czym ich informował, nadto oskarżony prosił żonę, aby niezwłocznie ze swoich rachunków dokonała zwrotu środków;

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja obrońcy jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Ani wysunięte w niej zarzuty, ani przytoczona na ich poparcie argumentacja, nie dostarczyły podstaw do uznania kontestowanego orzeczenia za nietrafne. Nie doszło także w trakcie ferowania zaskarżonego wyroku do żadnego ze wskazanych we wniesionym środku odwoławczym uchybień, ani też nie ujawniono w trakcie kontroli instancyjnej innych uchybień o charakterze bezwzględnych. Zaskarżony wyrok nie wymagał zmian reformatoryjnych.</p> <p>W ocenie Sądu ad quem, Sąd a quo rozpoznając niniejszą sprawę w sposób wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazywała błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk.</p> <p>Skarżący mimo, iż należy do podmiotów profesjonalnych, w redakcji wniesionego środka odwoławczego nie wystrzegł się podręcznikowego błędu łącząc zarzuty obrazy przepisów art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, chociaż w orzecznictwie i doktrynie od lat wskazuje się, iż mają one charakter rozłączny i wzajemnie</p>	

się wykluczają. Sąd Odwoławczy - przy spójności i dostępności licznych judykatów i poglądów prezentowanych w doktrynie od lat - na potrzeby sporządzenia niniejszego uzasadnienia nie widział konieczności czynienia wielu dydaktycznych uwag, dotyczących tej kwestii. Dość więc rzec, że o sile wniesionych zarzutów decyduje ich merytoryczna treść, a nie liczba przepisów, wskazanych przez skarżącego w petitum po przecinku.

Apelujący próbował wykazać, że skoro zgromadzone dowody pozwalały na skonstruowanie odmiennych wersji zdarzeń, których ramy zakreślono w a/o, to w zależności od oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, przy uwzględnieniu podkreślonych przez niego okoliczności, to ów Sąd miał obowiązek przyjąć tę korzystniejszą wersję wydarzeń. To oczywiście nieprawda. Jest to efekt wadliwego rozumienia istoty zasady *in dubio pro reo*.

Po regułę skodyfikowaną w przepisie art. 5 § 2 kpk wolno organowi procesowemu sięgnąć dopiero wówczas, gdy wyczerpane zostały wszelkie możliwości pozwalające na usunięcie ujawniających się w toku postępowania jurysdykcyjnego wątpliwości, a zatem wówczas, gdy - primo - zostały w sprawie przeprowadzone wszystkie dowody pozwalające na usunięcie ujawniających się wątpliwości oraz - secundo - dokonanie oceny zgromadzonych dowodów zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów prowadzi do wniosku, że przy ocenie zgromadzonych dowodów nie da się usunąć wyłaniających się na ich tle wątpliwości stosując zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania

wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.07.2021 r., sygn. IV KK 463/19, LEX nr 3392580).

Obrońca twierdząc, że oskarżony nie miał dostępu do rachunków bankowych i polecił żonie, aby zwróciła pokrzywdzonym pieniądze nie dostrzegając, że naprawienie szkody, po tym gdy doszło już do oszustwa, nie ma wpływu na konstatację co do jego zaistnienia. Wszakże zamiar podsądnego ocenia się na datę czynu z aktu oskarżenia, nie zaś wyłącznie w oparciu o jego deklaracje o tym, iż szkodę w aspekcie finansowym chciał wyrównać, a nawet wyrównał w późniejszym czasie obawiając się odpowiedzialności karnej. Techniczny dostęp do rachunków bankowych również nie może stanowić wymówki w sposób, jaki czynił to obrońca, próbując przerzucić odpowiedzialność za kompensację (a właściwie wytłumaczyć jej brak) zaniechaniami żony oskarżonego, czy też zajęciem jego konta bankowego przez Urząd Skarbowy. To, że w pierwszoinstancyjnym postępowaniu przeprowadzono dowody, z których wynikało, iż oskarżony w czasie trudności finansowych, także co do transakcji zawartych z pokrzywdzonymi, korzystał z kont bankowych swojej matki K. S., obrońca już pominął, chociaż miało to doniosłe znaczenie, albowiem rachunków wyżej wymienionej za długi jej syna nie zajęły żadne urzędy, instytucje, organy ścigania i organy egzekucyjne.

Sąd Rejonowy rzeczywiście w pierwszoinstancyjnej ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonych A. K. (1) i K. G. (1)

nie wykazał się przenikliwością w pisemnych motywach wyroku, wykorzystując szablonowe zwroty i przytaczając skrótowo dowody zamiast wyłuszczyć z nich to, co istotne, aczkolwiek kierunek i finalny efekt tej oceny mieścił się w granicach art. 7 kpk, zaś niedoskonałości uzasadnienia I instancji przy prawidłowości samego wyroku ocenić należało w sposób zgodny z art. 455a kpk.

Różnice w zeznaniach w/w pokrzywdzonych i ich poczucie pokrzywdzenia diametralnie się różniło w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, właśnie z uwagi na zrekompensowanie im uszerbku finansowego, aczkolwiek nie to było decydujące w ustaleniu braku sprawstwa oskarżonego. W sprawie niniejszej nie mogło być mowy o wyłącznie roszczeniach cywilnych, albowiem niekorzystne rozporządzenie mieniem i przysporzenia w majątku oskarżonego, poprzedziły jego oszukańcze zabiegi. Dokonane przez oskarżonego oszustwa związane ze sprowadzeniem samochodów z zagranicy stanowiły wycinek jego legalnej działalności, a wykonywane zajęcie przewoźnika stworzyło możliwości wykorzystania pokrzywdzonych w sposób wskazany w akcie oskarżenia.

Co do zeznań świadka A. K. (3) – w ich świetle oskarżony miał podać mu, że do Polski sprowadził 2 a nie 1 samochód i z uwagi na ograniczone miejsce na lawecie, będzie musiał wrócić się po drugi pojazd (k. 3). Brak odebrania samochodu od niemieckiego sprzedawcy był faktem przyznanym nawet przez obrońcę, który w wymowny sposób w/w oszukańcze twierdzenia

oskarżonego o pozostawieniu jednego z akt „gdzieś w Polsce” przemilczał, uchybiając treści przepisu art. 410 kpk, obowiązującego nie tylko Sąd ale i strony procesowe i paradoksalnie zarzucając w apelacji jego obrazę. Przesłuchanie niemieckiego sprzedawcy (choć właściwszym określeniem byłoby „chętnego do sprzedaży”, albowiem do zawarcia transakcji w ogóle nie doszło) wcale nie było konieczne do procedowania. Cały czas pamiętać przecież należało, iż w świetle zeznań w/w pokrzywdzonego oskarżony miał przekazać mu, że kupił pojazd, zapłacił za niego, ów pojazd jest już fizycznie w Polsce i musi tylko po niego dotrzeć. Twierdzenia obrońcy, że Niemiec-sprzedawca nie stawiał się w omówionym miejscu i czasie, odstawało zatem od tego, co oskarżony miał przekazać pokrzywdzonemu A. K. (1).

Co do zeznań K. G. (1) – także depozycje tegoż świadka Sąd Rejonowy co do zasady streścił, a nie wnikliwie ocenił. Wyłuszczyć z nich należało znamiona oszustwa i konkretne oszukańcze zabiegi, do których należały kolejno: twierdzenia oskarżonego, że dotarł na umówione miejsce w Niemczech, wymijające odpowiedzi i brak podania numeru telefonu do kierowcy oskarżonego, który miał rzeczywiście udać się do Niemiec, późniejszy brak zwrotu środków, unikanie kontaktu, niedocieranie na umówione spotkanie wyznaczone w celu zwrotu środków, czy wreszcie wysyłanie potwierdzeń przelewów, mimo tego, że żadne środki z konta oskarżonego na konto pokrzywdzonego nie wyszły. To były konkrety wskazujące na oszukańcze

zabiegi i je dokładnie należało podkreślić.

W powyższym względzie Sąd Odwoławczy w kontekście wniesionej apelacji musiał niejako zastąpić Sąd I instancji, który w sporządzonym uzasadnieniu ograniczył się właściwie do streszczenia, a nie oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonych, uchylając normie art. 424 § 1 kpk, aczkolwiek w sposób niemający wpływu na treść zaskarżonego wyroku, utrudniając, ale nie uniemożliwiając kontrolę odwoławczą.

Zwrócić należało także uwagę, iż to, że „Niemiec olał temat” to twierdzenie oskarżonego z smsów i przedstawienie przez niego takiej wersji wydarzeń pokrzywdzonemu K. G. (1), a nie odzwierciedlenie tego, że rzeczywiście tak było. Brak było tutaj wątpliwości, których nie dało się rozstrzygnąć sięgając po konfrontacyjną ocenę dowodów i kategorię telefoniczną deklarację niemieckiego kontrahenta, jaką przekazał on K. G. (1).

Idąc dalej i odnosząc się do twierdzeń o zajęciu rachunków bankowych oskarżonego przez Urząd Skarbowy jako przyczyny braku zwrotu środków finansowych pokrzywdzonym – zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przekonująco ją odrzucił jako niewiarygodną, podkreślając, iż z informacji z (...) Bank (...) S.A. wynikało, że o dostęp do tegoż konta nie zwracały się inne organy ścigania (k. 274 – uzasadnienie I instancji). Ponadto, numery rachunków bankowych których dotyczył a/o i na które wskazywał obrońca nie były własnością żony oskarżonego D. S., lecz matki

K. S. (ur. (...)) , co jak wydaje się przy uwzględnieniu treści wykorzystanych argumentów, skarżący zupełnie pomylił. Matka oskarżonego odmówiła co prawda składania zeznań (k. 150v). Ich istnienie nie stanowiło jedna warunku sine qua non skazania, a Sąd dysponując zgromadzonymi dowodami mógł wyciągnąć jedyne racjonalne wnioski w oparciu o ich treść i logiczny oraz zgodny z doświadczeniem życiowym ciąg wypadków.

Odrzucenie przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonego jako pozostających w sprzeczności nie tylko ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków oraz dowodów z dokumentów, ale także pozostających w sprzeczności z nieodpartą logiką wydarzeń, zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, spotkało się z pełną akceptacją i aprobatą Sądu Okręgowego.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku o uniewinnienie oskarżonego. obrońca w polemicznym zarzucie skutecznie nie wykazał bowiem, aby zaskarżony wyrok był

nieprawidłowy odnośnie stwierdzenia winy oskarżonego.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu, że oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonych co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów</u>, w sytuacji gdy:</p> <p>- w odniesieniu do A. K. zawarta umowa została wykonana przez oskarżonego w części, tj. z dwóch aut sprowadzone zostało jedno, zaś drugie nie zostało sprowadzone przez oskarżonego, albowiem sprzedający nie stawiał się w umówionym czasie i miejscu, zaś kwota 2925 zł początkowo została przez oskarżonego zatrzymana jako - nieuregulowane przez pokrzywdzonego - wynagrodzenie za transport sprowadzonego A. (...), gdy nadto oskarżony obiektywnie nawet nie miał możliwości zwrotu kwoty 2925 zł, gdyż jego rachunki bankowe zostały zablokowane przez urząd skarbowy, zaś do rachunków bankowych żony, na które wpłynęły środki, oskarżony faktycznego dostępu nie miał, wszak ostatecznie środki pieniężne zostały w całości zwrócone pokrzywdzonemu (n.b. finalnie oskarżony nie otrzymał wynagrodzenia za sprowadzenie pierwszego pojazdu A. (...)), powyższe zatem wyklucza błędnie ustalony zamiar niewywiązania się „od samego początku” z zawartej umowy, gdy nadto owego daty owego „początku” sąd meriti nie ustalił;</p> <p>- w odniesieniu do K. G. zawarta umowa nie została wykonana z przyczyny niezależnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>od oskarżonego, a mianowicie faktu, że sprzedający nie stawiał się w umówionym czasie i miejscu, co potwierdza korespondencja elektroniczna, nadto oskarżony informował pokrzywdzonego, że ma zajęte rachunki bankowe przez urząd skarbowy, gdy nadto oskarżony należał, aby żona ze swojego rachunku zwróciła pokrzywdzonemu niezwłocznie pieniądze czego nie uczyniła, na co oskarżony wpływu nie miał, gdyż nie miał dostępu do jej rachunku bankowego, wszak ostatecznie środki pieniężne zostały w całości zwrócone pokrzywdzonemu; powyższe zatem wyklucza błędnie ustalony zamiar niewywiązania się „od samego początku” z zawartej umowy, gdy nadto owego daty owego „początku” sąd meriti nie ustalił.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut wtórny, skutkowy. Nie zawierał w sobie niczego nowego wobec argumentów przytoczonych przez obrońcę przy kwestionowaniu efektów pierwszoinstancyjnej oceny dowodów. Błędy w ustaleniach faktycznych, określane w literaturze prawniczej jako błędy co do sprawstwa, mają miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20.01.2023 r., sygn. II AKa 71/22, LEX nr 3510424). Tego rodzaju uchybień Sąd Okręgowy nie stwierdził.</p>		

Odnosząc się do wprost zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jaki w ocenie skarżącego miałby polegać na niezasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony miał zamiar dokonania przypisanych mu przestępstw „od samego początku”, to jest działał w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych oraz wyzyskania tego błędu, zaznaczyć należy, iż zamiar popełnienia przez oskarżonego obu przypisanych oszustw wynikał wprost ze wszelkich jego działań i zaniechań, a nie deklaracji. Absurdem byłoby bowiem stwierdzenie winy oskarżonego jedynie w zakresie tego, do czego podsądny zechce się przyznać. O zamiarze bezpośrednim wprowadzenia w błąd świadczyły kolejne, poszczególne czynności wykonawcze Ł. S., na ów zamiar kierunkowy wskazywało również jego zachowanie nie po kilku miesiącach, czy też po roku (czyli już jak podstawiono mu zarzuty w postępowaniu przygotowawczym), lecz jego zachowanie bezpośrednio po popełnieniu oszustw, tj. unikanie kontaktu, twierdzenia, że sprowadzone z Niemiec auto jest w Polsce, ale akurat nie ma dla niego transportu, laweta się popsuła, jest za mała lub już jedzie, itp., jak również przedstawienie druków potwierdzeń przelewów, które wcale nie wyszły z konta, którym dysponował, niezależnie od jego formalnego właściciela.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów;

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p><u>Zarzuty alternatywne z ostrożności procesowej:</u></p> <p>- <u>obrazę art. 91 § 1 kk.</u> poprzez zastosowanie tego przepisu, w sytuacji gdy okoliczności wykonywania przez oskarżonego umów z A. K. i z K. G. były odmienne, skoro w stosunku do A. K. umowa została zrealizowana w części, a umówionego wynagrodzenia za transport pierwszego pojazdu pokrzywdzony nie zapłacił oskarżonemu, zaś w stosunku do umowy z K. G. umowa nie została zrealizowana jednak z przyczyn niezależnych od oskarżonego (sprzedający nie stawił się w umówionym czasie i miejscu), co wyklucza ustalenie i przypisania „takiej samej sposobności”;</p> <p>- <u>rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku.</u> poprzez nadanie zbyt małego znaczenia okoliczności łagodzącej tj. naprawienia w całości szkody (w przypadku K. G. nawet w kwocie o 300 zł wyższej), zignorowanie warunków i właściwości osobistych oskarżonego, zachowania oskarżonego po 8 marca 2021 r. i dążenia do naprawienia szkody, zignorowania pozytywnej treści wywiadu środowiskowego, zignorowania stanowiska pokrzywdzonych, którzy nie zgłaszali w stosunku do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	oskarżonego żadnych roszczeń po zwróceniu im środków, co także wskazuje, że stopień społecznej szkodliwości czynów nie był znaczny i uzasadnia orzeczenie kary innej niż izolacyjna.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zacząć należało od tego, że zarzut obrazy prawa materialnego można stawiać jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, a tylko błędne zastosowanie przepisu prawa. obrońca w apelacji wniesionej w tej sprawie po raz kolejny zrobił jedno i drugie, co wskazywało na wadliwe rozumienie przez niego istoty względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 § 1 pkt 1-4 kpk i istniejących pomiędzy nimi zależności, co Sąd Okręgowy kolejny raz podkreśla, dążąc do precyzyjnego ustalenia granic zaskarżenia i utrzymania należytego poziomu skarg apelacyjnych.</p> <p>Przechodząc do meritum odpowiedzi na zarzut, do zastosowania w zaskarżonym wyroku art. 91 § 1 kk Sąd Odwoławczy nie miał żadnych zastrzeżeń.</p> <p>W razie spełnienia warunków przyjęcia ciągu przestępstw zastosowanie tej instytucji prawa materialnego przez sąd staje się obligatoryjne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19.01.2023 r., sygn. II AKa 420/22, LEX nr 3511160).</p> <p>Ciąg przestępstw określony w art. 91 kk charakteryzuje się tym, że składają się nań powtarzające</p>		

się czyny zabronione, a każdy z nich zrealizowany jest w wyniku na nowo powziętego zamiaru przy wykorzystaniu każdej nadarzającej się okazji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.12.2020 r., I DO 56/20, LEX nr 3301965).

Subsumcja oszukańczych zachowań przestępczych oskarżonego pod przepis art. 91 § 1 kk, dokonana została w zaskarżonym wyroku prawidłowo.

Sąd Odwoławczy nie stwierdził również podstaw do złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności. W pierwszoinstancyjnym rozstrzygnięciu wszystkim okolicznościom łagodzącym i obciążającym oskarżonego nadano właściwą rangę i znaczenie. Żadnej z nich Sąd a quo nie przecenił, żadnej nie pominął. Wyrażenie skruchy i naprawienie szkody zanim zakończyło się niniejsze postępowanie nie może mieć tak daleko idącego znaczenia jak postulował obrońca, domagając się orzeczenia wobec oskarżonego kary wolnościowej. W przekonaniu Sądu Okręgowego, względy prewencji indywidualnej wykluczały takie rozstrzygnięcie wobec oskarżonego, dla którego niniejszy wyrok nie jest wcale pierwszym w nomen omen karierze przestępczej. Karta Karna oskarżonego zawiera 3 skazania za przestępstwa przeciwko mieniu, stąd wyprowadzić można wniosek, iż ów rodzaj przestępstw oskarżony sobie upodobał i od nich należy stosownymi i dostatecznie dolegliwymi represjami karnymi go odwieść. Wyrazem aktualnej filozofii karania jest wszakże systematyka obecnie obowiązującego Kodeksu karnego, a jej istotę wyraża zasada ultima ratio, która nakazuje

sięganie po surowszy środek represji karnej tylko wtedy, gdy za pomocą łagodniejszego nie da się osiągnąć w stosunku do sprawcy przestępstwa zapobiegawczych i wychowawczych celów kary, bądź zadośćuczynić należycie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31.05.2022 r., sygn. II AKa 98/22, LEX nr 3445635). W ocenie Sądu Okręgowego, sięgnięcie przez Sąd Rejonowy po karę najsurowszą rodzajowo było jak najbardziej zasadne.

Wymiar kary nie jest kwestią matematyczną, kształtować się powinien się przy uwzględnieniu szeregu czynników, takich jak chociażby zaangażowanie w realizację znamion, czy wpływ kary na kształtowanie postaw indywidualnych i społecznych. Akurat w tej sprawie, posiadanie przez oskarżonego rodziny na utrzymaniu nie mogło mieć tak dalece idącego znaczenia z punktu widzenia decyzji o wymiarze kary, skoro okoliczność ta nie przeszkadzała oskarżonemu w podejmowaniu oszukańczych działań przestępczych, narażających go na poważne konsekwencje karne, bez uwzględnienia, że oszukane przez niego osoby również mogą mieć swoich bliskich na utrzymaniu. To, że oskarżony odbywając w innej sprawie karę pozbawienia wolności deklaruje, iż przemyślał swoje postępowanie i chce je poprawić, nie oznacza, iż darować można mu karę ze sprawy niniejszej.

Skrucha oraz prawdomówność, w odróżnieniu od posługiwania się kłamstwem i próbą przerzucenia odpowiedzialności na inne osoby, jest taką postawą sprawcy, która

powinna znaleźć odpowiednie uwzględnienie przy wymiarze kary, przede wszystkim zaś wówczas, gdy nie jest podyktowana koniecznością procesową, lecz spontanicznym poczuciem oskarżonego (J. Giezek [w:] D. Gruszecka, K. Lipiński, G. Łabuda, J. Giezek, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2021).

Orzeczona kara musi uwzględniać sposób działania sprawcy, stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, jak też zachowanie po jego dokonaniu, aby można było uznać ją za sprawiedliwą oraz karę, która spełni stawiane przed nią cele wychowawcze oraz zapobiegawcze. W ocenie Sądu Okręgowego, pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze zasadniczej powyższe wektory jak najbardziej uwzględniło. Dodatkowo, wymiar kary pozbawienia wolności (1 rok) orzeczonej w I instancji nie wyklucza złożenia przez oskarżonego wniosku o odbycie tejże kary w systemie dozoru elektronicznego (art. 431a kkw).

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów;
ewentualnie
- o zmianę zaskarżonego wyroku i wymiarzenie kary z zastosowaniem art. 37a § 1 kk;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości, tj. zarówno w zakresie winy, jak i kary.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiąże o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję. Na kwotę 140 zł złożyło się: 180 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym (§ 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana